

საქართველოს რესპუბლიკა

ოთხშაბათი, 29 დეკემბერი, 2004 წელი. №302 (5031) * გაზეთი დაარსებულია 1918 წელს, * ფასი 50 თეთრი

თუკი სამშობლოს სიცოცხლე გვინდა

თუ წინაპართა ნება არ მოგვეცემა, თუ საქართველო ევრა-ეორნებს შერჩათ, თუ ჩვენზე ადრე სამშობლო მოგვედა, მიწა კი არა, სირსული შეგვგამს. ჯერ მოსაგლავი არა გვაქვს თავი, სანამ ვახსენებთ დიდგონს და დავითს. სანამ ცხინვალის და სანამ გავლი არ დიდებულა განსჯით და დავითს. სანამდე ჩვენში ქართველი დედა მამულზე ფიქრით აკანთან აფეხს, სანამ კრწანისთან, ანდა ტაშითან ვერ შეაშინებს სიკვდილი ქართველს. სანამ აღვთბი ლეკვები ძვლისა, შმას იბოხებენ, ლესავენ ბრჭყალებს. სანამდე ვსვდეთ იმდენად სხნისა ქართველ ემაწვითა ანთებულ თვალებს. სანამდე ჩვენი ქალბატონები სიხმრად სვადვენ ცხრა შეილის აკანს, სანამ ქართველი სისწლით და ოფლით სამშობლოს მიწას მართლად თავს აკლავს. სანამ სხელი 300 ემისა, წვალს არ გაქვება, დარჩება ქვიბად, სანამ შმა გვესმის ვახტანგის სმლისა, ეს საქართველოს სიცოცხლეს ნიშნავს. თუ ქართველები ვიქნებით ერთად, ქვეყნის ერთობის გაძიდ დიდება, თუ ფსოუსთან და თამარაშენთან არ დავინახებთ თავის დიდებას. უნდა გვერდიგვედ და ერთად იდგეს, ვეფხვიც და ვეფხეთან მებრძოლი მოეფეც და თუ სამშობლოს სიცოცხლე გვინდა, სამშობლოსათვის ჩვენ უნდა მოვეცდეთ!

წოდარ ჯაღალდონია.

© წინასახალწლოდ

ჩიჩილაკები. თეატრ ნიკოლაიშვილის ფოტო.

© პრეზიდენტი

ზეიფი ასადეადაქუი

ბუმინ სასიამოვნოდ გაოცდა და გაიხარა ახალქალაქმა: მას მოულოდნელად საქართველოს პრეზიდენტი მიხეილ სააკაშვილი ესტუმრა.

ეს გადამტარებული სულად არ არის – მთელი ახალქალაქი გარეთ გამოიფინა, რაია ენახა, დალაპარაკებულა, ხელი ჩამოერთმია თავისი პრეზიდენტისთვის. ეს იყო სიყვარულისა და პატივისცემის ნამდვილად სახალხო გამოხატულება. ერთმანეთში ირთილ ქართული, სომხური, რუსული მეტყველება.

– შენ გაიხარე სააკაშვილი! მი-შა! მი-შა! – აღტაცებას ვერ მალავს მოხუცი სომეხი. აშკარა იყო, რომ პრეზიდენტსაც ეჯა ასეთი თბილი, გულთბილი შეხედრება. იგი სახელდახელო სცენაზე ავიდა და სამ ენაზე, მათ შორის სომხურად, მიე-

საკუთარი იმეორება.

© ინფორმაცია

გამორჩეულს – სოლიდური პრემია

მინაბან საქმეთა მინისტრმა ვანო მერაბიშვილმა გუშინ თბილისის საპატრულო პოლიციის 60 მუშაკს პრემიები გადასცა.

პლუს 40 მიგაპაბი

საპარტიშვილს ენერგოსისტემა და-მაგებით 40 მეგავატი სიმძლავრე მიიღო. ხანგრძლივი სარეაბილიტაციო სამუშაოების შემდეგ ჩაერთო „სტრამი-2“-ის პირველი ატრე-გატი.

როგორც ენერგეტიკის მინისტრმა გუშინ გამართულ პრესკონფერენციაზე განაცხადა, „სტრამი-2“-ის სარეაბილიტაციო სამუშაოები სახელმწიფო ბიუჯეტში გათვალისწინებული ენერგეტიკის სუბსიდიებიდან დაფინანსდა. – „სტრამი-2“-ის პირველი ატრე-გატის მუშაობა მას შემდეგ გახდა შესაძლებელი, რაც იქ არსებული პრობლემა გადაწყდა და სარეაბილიტაციო სამუშაოების ჩატარება თა-

ვის თავზე სახელმწიფომ აიღო, – განაცხადა გილაურმა. მისი თქმით, ამგვარად საქართველოს გენერაციამ არსებული ყველა ატრე-გატი, რომლის გაკეთებაც შესაძლებელი იყო, სრული დაგვირგითი მუშაობის.

ალიშერაშვიანი „სიმონის“ აპარატურით

ქმისისა და ზეგუდის რაიონული საბავაშვოები დღეიდან თანამედროვე ტიპის ულტრაბერძნითი ექსპო-კორპორა აპარატურითა და სადიაგნოსტიკო ცენტრებით აღიჭურვება.

შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის მინისტრის მოადგილე ვარლამ მოსიყე ახალ აპარატურას რეგიონების მოსახლეობას დღეს ჩაუტანს.

როგორც სამინისტროში განაცხადეს, ფირმა „სიმონსმა“ ულტრაბერძნითი ექსპოპირი აპარატურა სხივური და ინტერვენციული დიაგნოსტიკის ცენტრისთვის (თოლუხ ცენტრი) შედგენილია ფასად ცოტა ხნის

წინ გამოგზავნა. სწორედ ცენტრში არსებული უფრო დაბალი ხარისხის, თუმცა რეგიონებისთვის უნიკალური აპარატურა გაიგზავნება ქუთაისისა და ზუგდიდში.

სახალწლო საჩუქრები – „იმედის“ აღსაზღვრელს

პრეზიდენტის სახელმწიფო რწმუნებულმა იმერეთში გია გეჭაძემ და საქართველოს აკადემიის სახელმწიფო ფონდის წარმომადგენლებმა დღეს ქუთაისში მოქმედი ბავშვთა სარეაბილიტაციო ცენტრის „იმედის“ აღსაზღვრელს საახალწლო საჩუქრები გადასცეს. გია გეჭაძე სარეაბილიტაციო ცენტრს შეიღობა ერთად ეწვია. მან ინტერპრეტის განუცხადა, რომ საახალწლო საჩუქრებით ამ ტიპის ყველა ბავშვს ეწვევა.

დღეს ანალოგიური აქცია ქუთაისის ცენტრალური დაბლობი და ავადმჯდუ ბავშვთა ცენტრში გაიმართება.

© დღე

ბატონი ბეჟანი აფხაზეთის შემომტკიცებას გვპირდება

ბუმინ ბოში გასკდა პარლამენტში – სპეციალურად გამართულ პრესკონფერენციაზე სამეგრელოს დეპუტაციამ (მისმა ნაწილმა) სამეგრელო-ზემო სვანეთის პრეზიდენტის რწმუნებულის გიგი უგულავას უპირობო გადადგომა მოითხოვა.

დავკონკრეტოთ: ამ მოთხოვნით წალენჯიხისა და ჩხოროწყუს მაჟორიტარი დეპუტატები გიორგი ცხანა-ვა და ვალერი იმორია და საპარლამენტო უმრავლესობის სიით გასული დეპუტატი ბეჟან გუნაგა გამოვიდნენ.

თუ მთლად სიმართლეს ვიჭყვით, ძირითადი მომთხოვნ-გამტყდალელი ბატონი ბეჟან გუნაგა იყო.

რაკიდა პარლამენტარი (პარლამენტარები) თავს გადადებს და პრეზიდენტის რწმუნებულს ასეთი ხმაურით დაუპირისპირდება, მას საამისოდ საფუძვლიანი მიზეზიც უნდა ჰქონდეს. მაინც რას უწივს ის (ისინი) გიგი უგულავას? გუგუნატორი არაფერს აკეთებს

სამეგრელოსთვის და ადგილობრივი მოსახლეობის გაუსაძლისი სიცი-ალურ-ეკონომიკური მდგომარეობის გასაუმჯობესებლად.

შემდეგ (სხვე ბატონ ბეჟან გუნაგას განცხადებიდან): მიგვანხია, რომ უპირისპიო გუგუნატორი, რომელიც არ ითვალისწინებს სამეგრელოს მოსახლეობის ინტერესებს, სამეგრელოს არ სჭირდება, რეგიონში ხელისუფლება უკეთესობისკენ უნდა შეიცვალოს, გიგი უგულავა კი უნდა გადადგეს.

ზაგრამ განმტყდალელი არ შემოიფარგლა ამ „გადასაღმომ არგუმენტებს“ ჩამოთვლით, რომლებიც, კიმა რომ თქვას, კონკრეტულობას და მაგალითების სიხვეით არ გამოირჩეოდა და, ძირითადად, ლეკარაციული სახე ჰქონდა, და დაუმტკიცა, თუ უგულავა არ გადადგება, სამეგრელოს დეპუტაციის განუხლებლად რეგიონში სამოგალობრივ ყრლობას ჩაატარებს და ამ მოთხოვნას თავად მოსახლეობა დაეყენებს.

ნბ. 80-2 გვ.

© სხვა გაზეთებიდან

უკრაინის გაკვეთილი

საპარტიშვილსა და ბაღდასიპრე-თის სახელმწიფოების შემდეგ უკრაინაზე დაამტკიცა, რომ ავტოკრატია არ არის ის გარდგვალი ბედი, რომელიც ელის ყოფილი რუსეთის იმპერიის ხალხებს. ბატონმა პეტინმა ეს უნდა შეიგნოს. მაგრამ ეს უნდა შეიგნოს ევროპაზე. დაგზმაროს უკრაინის, ილიონს ყველაფერი იმისთვის, რომ იქ დამყარდეს მტკიცე დემოკრატია და თანამედროვე ეკონომიკა.

აბათი, გაივლის მრავალი დღე და, იქნება, სასამართლო გარეგეც კი დასჭირდეს იმას, რომ ვიქტორ იუშენკოს გამარჯვება უკრაინის არჩევნებში ოფიციალურად აღიარონ და „საინფორმაციო რევილუციის“ ლიდერმა და-იკაიოს კიევი პრეზიდენტის სახალხო მაგრამ მისი გამარჯვება ქვეყნის ამჟამინდელ პრეზიდენტ-მინისტრზე, პრორუსულად განწყობილ კანდდად ვიქტორ იანუკოვიჩზე საკმაოდ დამაჯერებლად გამოიყურება.

„თითხმეტი წლის განმავლობაში ჩვენ ვიყავით დამოუკიდებელი, მაგ-

რამ არ ვყოფილვართ თავისუფალი“, – განაცხადა გამარჯვებულმა. მა-მის, როცა, ვლადიმერ პეტინის რუ-სეთი, რომელმაც აღაშოთა მრავალი უკრაინელი საარჩევნო კამპანიაში უბოდიშო ჩარევით, უბრუნ-დება ავტოკრატია (როგორც ეს თქვა აპერიკის მეგრეთული მტა-გების ყოფილმა სახელმწიფო მდი-ვანმა პენრი კისინევმა), უკრაინას თავის ისტორიაში პირველად მი-ეცა შანსი გახდეს დანარჩენი ევროპისთვის ღია, დემოკრატიული ქვეყანა. „უკრაინის მომავალი მხოლოდ ჩვენზე დამოკიდებული“, – აღნიშნა ასევე ბატონმა იუშენკომ. ქვეყანა მხოლოდ ამ ცოტა ხნის წინათ ბიჭად დამოუკიდებელი კრემლის ორ-ლეგ მას შემკიდებლობით ერგა წარ-სულსგან მამე შიდა და საგარეო-პოლიტიკური ვითარება. იუშენკოს წარმატებას ვერ დააკნინებს ის ფაქტი, რომ უკრაინა კვლავ ორადი-გაციოვლი – ქვეყნის ადმინისტრაცი-და სამხრეთ რეგიონებში ცხოვრობს

ნომერში წაიკითხავთ:

„წერას“ აბანილი

საპარტიშვილს ენერგეტიკის ყოფილ მინისტრს დავით მირცხულავას განუძრახავს, პატივობიდან გამოსვლის შემდეგ შემუშარები წეროს. გვ-3 გვ.

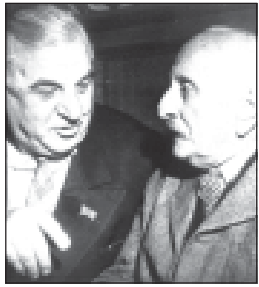

საპარტიშვილს

ლავისი მხანაქარანი

რუსთაშვილს პოემასთან შეხებამ მსოფლიოს უამრავი ლიტერატორი დაამეგობრა ქართველ კო-ლეგებს. ისეთი პატარა ერის შეილს, როგორიც დიმიტრი გუ-ლია იყო, მეგობრობის ძალამ უბიჭა და „ვეფხისტყაოსანი“ აფხაზურად ათარგმნა.

გვ-4 გვ.

მითი რეალური

საფუძვლით

ცნობილი ბიზნესმენი, სოკის ვიცე-პრეზიდენტი და სპორტის ზამთრის სახეობათა ეროვნული ფედერაციის პრეზიდენტი გიორგი თოფაძე აცხადებს, არ არის გამორიცხული, ბა-კურიანმა 2014 წლის ზამთრის ოლიმპიური თამაშების მასპინძლობისთვის თავისი კანდიდატურა წარადგინოს.

გვ-7 გვ.

© დაფასება

სიყვარული – სიხარულის წილ

ნბ. 80-7 გვ.

2004 წლის საქართველოს საუკეთესო სპორტსმენი, ოლიმპიური ჩემპიონი მურაბ ჭეიაძური მეუღლესთან – ხათუნა ჭინჭარაულთან ერთად.

ინტერპანორამა

ყველა ბიულეტენის ღამით, გეგმა უკრაინის ცენტრალური საარჩევნო კომისიის წინასწარი მონაცემებით, ბიულეტენების 100 პროცენტის დათვლის შემდეგ გაირკვა, რომ იუშენკოს სმა მისცა ამომრჩეველთა 51,99 პროცენტმა, იანუკოვის მხარი დაუჭირა – 44,19 პროცენტმა. ყველას წინააღმდეგ სმა მისცა 2,34-მა პროცენტმა. არჩევნების ოფიციალური შედეგები გამოცხადდება 3 იანვარს, თუ სასამართლოში საჩივრების განხილვა არ მოხდება.

პალმის კინეზოგრაფი ბაღდატ როდესაც ცუნამის შედეგად უზარმაზარმა გალამ წაღვია ყველა ხის ნაგებობა, პეტრა ნემცოვამ შეძლო მიეღურა პალმის კენჭრომდე, სადაც 8 საათს გაძლო, თან ხედავდა, ქვემოთ როგორ გივტივებდნენ დაღუპული ადამიანები. მისი მეგობარი ვიქტორ უგოვეცოლად დაიკარგა.

ფოტოხალოვანი იმონავს

საქართველოს ლექსის მესანძრენი

გიორგი ლეონიძის დაბადების 105 წლისთავი

რუსთაველს პოემასთან შეხებამ მსოფლიოს უამრავი ლიტერატორი დაამეფებინა ქართველ კოლეგებს. მათი ჩამოთვლა თითქმის შეუძლებელია.

ისეთი პაგარა ერის შეილს, როგორც დიმიტრი გულია იყო, მეგობრობის ძალამ უბიძგა და „ვეფხისტყაოსანი“ აფხაზერად ათარგმნა.

1954 წელს სოხუმში ჩაველი ბაგონი დიმიტრის პორტრეტის ჩამოსახანად და სწორედ იქ შეხვდნენ პირველად ჩემ სოცნებო პოეტ გიორგი ლეონიძეს. იმ დროს, იქვე მწერალთა კავშირში არაგვის ვიწრობი და, შესაბამისად, ყურადღება არაგვის მომეცა. თითქმის, ყველა თავისი საქმით იყო დაკავებული, მაგრამ უკანათ ვიდაცამ ჩემთვისაც მოიცავდა.

— ყმაწვილი, ერთი აქეთ მობრძანდით!

მამინევე ვიცანი, ეს გიორგი ლეონიძე იყო. მანამდე ბაგონი გოგლა უშუალოდ არასდროს მყავდა ნანახი, თუქვა მის შემოქმედებას სკოლის მერხიდან ვითარეხებოდი, ხოლო მის ახოვან ფიგურას, შეუდარებელ პარიკონს და მგადალი ორიგინალურ პოეზიას ხშირად ვუყურებდი ხოლმე კინოტრინიკის ეკრანზე.

გოგლა ბაგონი დიმიტრი გულიას ესაუბრებოდა, ეცეპოდა, როცა აპარატ-მომარჯვებელი დამინახა, დიმიტრისთან სურათის გადაღება მოისურვა, მელაქმი ხელი გამოსოლი, ღივიანე ჩამოაქანა და კვლავ მომბრუნდა.

— აბა ერთი, ჩვენც გადავვიდე, — მისოფა ბაგონმა გოგლამ.

მეც ეს მაწყობდა და, რაღა თქმა უნდა, სურვილი შევესრულე. ამის შემდეგ კარგა ხნით მომიწია დიდ პოეტთან ყოფნა და მასთან პარისპირე საუბარი. ამ დროს ჩემთვის მთავარი თვით საუბრის ფაქტორი იყო და არა საუბრის შინაარსი. ყურებში თითქმის ვაკეცეკნო ხმით შეუდარებელი პოეზია ჩამესმოდა, რასაც დღემდე სიმღერისგან ვერ ვანსხვავებ. ეცეპოდა, აღაშინა ბუნებში არსებობის რთავი თავისთავადი, რისი ხელმოწერილი შემდეგა ნაკლებ ეფექტს იძლევა.

ამ დღეს ფოტოგრაფი ფრიად ხარისხიანი გამოვიყენე, შერაბ ამ ფოტოში, როგორც მე ვგარდავლობდი, გამოქვეყნება არ მოხერხდა.

ორი წლის შემდეგ ბაგონი გოგლას

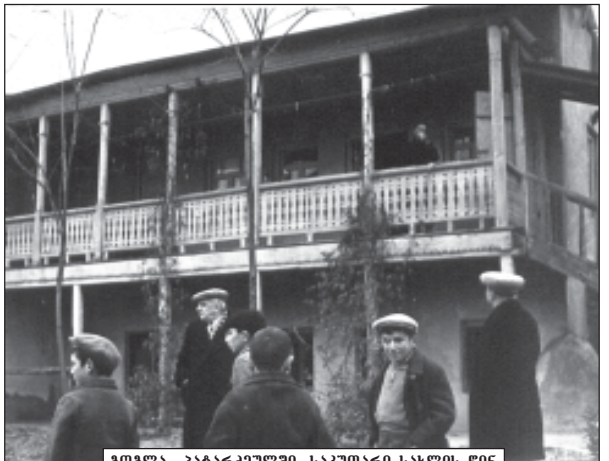

ამ სოქოლს კვლავს ახსოვთ პაბარა გოგლა.

პერსონა კვლავ მოხვდა ჩემი აპარატის ობიექტივში. ეს მაშინ, როცა პოსტგალსიურმა მიგინგმა თბილისში არსებულ პიკს მიაღწია. გოგლა იქ ბელადს ფრიად ორიგინალური ლექსით გამოესარჩლა. მიუხედავად დიდი სიფრთხილისა, ჩემი ფოტოაპარატი ვიდაცამ მაინც შენიშნა. აგელა შესლა-შემოსლა, დღეიერებმა იმარჯვეს, აპარატი წამართვეს და თუ როგორ დაამყარეს სისხლიანი „წესრიგი“, დღეს ყველასათვის კარგადაა ცნობილი. სამწუხაროდ, აპარატთან ერთად დაიკარგა ფოტოსურათიც და ის ლექსიც, რომელსაც მაშინ ბაგონი გოგლა მაინგის გრძეხნიად კითხულობდა.

1965 წელს, როცა ქართველი საზოგადოება გიორგი ლეონიძის დაბადების დღეს აღნიშნავდა, ქერნალ „დროშის“ რედაქტორმა გიორგი ნაგროშვილმა გამოიმძახა და...

— კაცო, მგონი ჩვენ ცოცხად დავაგვიანეთ, არა? — მეუბნება თავის თავზე გულმოდგინედ რედაქტორი, — გოგლას დაბადების დღე დეკემბერში იყო და თუ ფოტონარკვევი კარგი გამოგიყვია,

გოგლა პაბარაქუშო, საპუტარო სხლსი ნოე.

ორი თვე მე მგონი გვეპატიება. შენ კი, ნუღარ გააჯანყლებ. ახლავე წადი, ხომ იცი კაცო, სადღე მუშაობს?

იმ წუთშივე გავქანდი ინსტიტუტში, გოგლასთან.

— სადა ხარო, ბიჭო? — გახილმა ბაგონმა გოგლამ, — თქვე უღმერთოეო, ასე უნდა დაიწყებოდა ჩემი დაბადების დღე დეკემბერში იყო, თქვენ კი თებერვალში მოიხსარი.

— რა ექნათ, ბაგონო გიორგი, მოგვხსენებთ... საქმეები... ბეჭთ-ბეჭთ...

— იმ თქვენ რედაქტორს რომ აღარაფერი ახსოვს, შენ რა შეუამი ხარ? მაგას ისიც კი დაავიწყდა, რომ ევ კერნალი ჩემი დაარსებელია. რა ექნათ, ქიმიკალია, ეპატიება. აბა, დღეს რაღა იქნება და ხელა მდილი დილით ძაან ადრე, ჩემთან სახლში, ხომ იცი ბიჭო, ჩემი სახლი.

ველარაფერი ვკითხე. მომერიადა, თავი დავუქნიე. წამოვდი და კვლავ რედაქციას მივაშურე.

— რა ექნა, აღარ ვიცი, — რჩევა ვიხსოვე რედაქტორს, — ადრე როდის მივიღე? შეიძლე, რვაზე თუ ცხრის ნახევარზე?

— რას ამბობ კაცო? — სიცილი ვე-

დარი გოგლასთან საკუთარი „მოსკოლი“ თორმეტის ნახევარზე გამოეცხადი. გოგლა თვალსაც იფხვნიდა, ეცეპოდა, რომ ახალი ადგარი იყო.

ბიჭო, რანაირი რაჭველი ყოფილხარ, ცოცხად ვერ დაავიანებ?

წაიხსურა ბაგონმა გოგლამ, ხელად გადაიხანა და საუბრეში მიმიპატიე. ის იყო მაგიდას შემოვუკეცით, რომ ეგონი „გოგლა“ შემოვრიდა, გავჩერდა და მანქანიდან ახალგაზრდა მძღოლი გადმოვიდა.

— ერთი ჩემს მძღოლსაც დაუბეჭდი, ცოცხად, არაფერი ექნება ნაჭკი.

— მე... ე? — იქნებ, თქვენ თვითონ...

— მაგას მე ხმას არა ვცემ, ავე-

ჩემი ახალთახალი „კოლეგა“, ლამის ლახანკას დაამგებინა მაგ წყევლმა. ჩემი შეილება თორემ, მაგ მანქანაში ჩაჯდომაც აღარ მინდა.

ჩავეჯექით „მოსკოში“ და დავიწყეთ საქმის კეთება. ჯერ იქვე მე-9 საავადმყოფოსთან შეჩერდით.

— შენ იცი, რომ წინათ აქ სემინარია იყო?

— ნამდვილად არა, ბაგონო გოგლა.

— პო და, სწორედ აქ ესწავლებოდა. ახლა მე შევალ, შენ კი შორიდან გადიდე, რა თქმა უნდა, თუკი კარგებში ვინმე მომესალმა.

ასეთივე მეთოდი დავგეგმეთ თბილისის 38-ე საშუალო სკოლისთვისაც, სადაც მუშაობდა თურმე სასულიერო სასწავლებელი ყოფილა, მაგრამ იქ ადგილზე არაფერს დავხვდებოდა.

გოგლა მაინც შევიდა, ერთი ცარიელი კლასის კარი შევალ და შერხე ჩამოვდი.

— სწორედ ამ ადგილზე გავაგარეთ მთელი სამი წელი.

განვარებეთ „გურნე“ და ახლა ოქტობრის პირდაპირ წიგნების მაღაზიასთან შევეჩერდით.

— ერთი, შედი და რამდენიმე ცალი ჩემი წიგნი — „ნაგერის ხე“ იყავი. პაგარბეულში დაგვჭირდება. ხომ იცი, ჩემი „ნაგერის ხე“ არ წავიკითხავ?

აბა, რაღა ოხრობას კითხულობთ, თქვე დალოცვილებო!

გაგჩერდი. მან კარგა ხანს იხსრია ჯიბეები, როგორც იქნა, მიაგნო ერთ სამაგნიტაინს და მე გადმომაწოდა. ვიხუტებულხე, მაგრამ მაინც გამოვარდით, რა შექნა, მეც ცარიელი მქონდა ჯიბეები და რამდენიმე წიგნი მაინც ვიყავი.

დიდმისკენ გავუხვით და „თეთრ ლექსშიც“ შევიარეთ.

— აბა, რაჭველი, გაიყანა, ეს ჩემი ბავშვობის მეგობარი მიმაა, — შემახსენა გოგლამ და ხელი დირექტორისკენ გაიმვირა.

დიდი პატივის მიუხედავად, რესტორანში არ გავჩერდით.

„მოსკოშიდან“ მიმას „კოლეგაში“ გადავჯექით და გავაგარბეული საკენ ავიდეთ. გზაგზმა გოგლა თავის მეგობარს შეეხატა და ჩამოვუგებლად ხოლმე დაპარავს, პოლის მიმამაც გავგებხილა სათქმელი.

— მანქანა ყავსო, მანქანაო, რა არის ჩემთვის მანქანა, არაფერი, — ჩაღაპარავს დაბალი ხმით მიმამ თავის მანქანის საჭეს ზომილი დაჭრა მარჯვენა ხელი, — მე ფული არ მეინახება, — განავრთობდა მიმა, — დღეს ვე ვიყიდი ერთ სამაგალითო ბიბლი-

ბოგლა და ბალაქმონი.

ოთიკას და სოფელს ვაჩუქებ, მაგრამ მეშინია, ფული საიდანია, და შეიძლება დამიჭიროთ კიდევ.

— შენ ევ ფული მე მაჩე, მე ვიცი, ცხენი როგორ შევება. ავე, წყალსაქანი, იფრის მარცხენა ნაპირზე როა, ხომ მიილი სოფელმა წყალი? ფული კი სოფლისა იყო, მაგრამ მარტოა თი ხომ ჩემი იყო.

სოფელშიც შევედი.

— აი, იქ სოფლის სკოლა იყო. მიმა! ბიჭო, ამოიღე ხმა, მე და შენ იქ არა ესწავლებოდით? სკოლა გააღდეს და სხვაგან გადიგანეს, აქ კი ახლა პოლიკლინიკაა.

ავერ გოგლას სახლზე. ეგონი ხალხი მოგროვდით.

— გაიყანო, ეს ღვინჯაა, ჩემი „ნაგერის ხის“ პერსონაჟი. ეს კი სოფლასაქანის აღმასკომის მუფი, მაგრამ რაც გინდათ ის დაუბახეთ, მაგას მაინც არა სხვვენია, სახლის ქირის წყევებს თბილისში მაგზანებს.

ჩავეყინა.

— აბა, ხომ ვითხარით, — დაასკენა ბაგონმა გოგლა და კვლავ პაგარბეულმა დაბრუნება შემოგვთავაზა. პურმარდი საზოგადოთი გამოვვიდო. სმაში და მჭვერემეცეველებში იქარევი გოგლს არავის უღებდნენ. თვით გოგლასაც კი, წვეთი არ შეარბისეს, თუქვალა, თვითონაც ეს უნდოდა.

— მე აი, იმ პაგარა თითხში კარ დაბადებულ — ლაპარაკობდა... სასმელმომარჯვებელი პოეტი — მშობიარობის დროს აქ დიდ თბილისში მანამც სუფრა ყოფილა გამწლივი. ეცეპოდა, პურმარდილის ბაქილა იქიდან მაქვს გამოყოლილი.

თბილისში დაბრუნების დროე მოვიდა და ჩვენც დაგიბარით.

— ბიჭო, ყელი არ გამოჭრა და ჩვენთან არ დავყვას, ამდენი რომ დაველიე, — მარიაგბა გზადაგმა შემარხოშებული პოეტი.

გალაგანში — ჯამი აქაფებელი; შენი სახე რისთვის შემომეფეთა, ხატი იყავ — ვეფხვი დაქალებული. ეკითხულობდი და თვითონაც ვერ ვაჩვენებდი, როგორ ვბაძავდი დიდ პოეტს მისივე ლექსის კითხვაში.

ნინოწმინდა, ჩვენ,

როგორც ხაზარები,

ოპ, იმ დამეს როგორ

აგავბრიადა.

საქართველოს ლექსის მესანძრეში მობაბ, ცრემლმა, იმ პაგარა ბარმა, გოგლას თვალები გაუბრწყინდა, ხელი მხარზე დამკრა, თავისკენ მიმინდა და სიცილს იტოვებდა მთავი.

— რაჭველი და მაგყურა? ბიჭო, როგორ გავგაყურე? არაფერი ვიცი, არაფერი წამოხსნახსოვ. ღმერთმაინა „ნაგერის ხეც“ წაქითხული ექნება ამ... კარგს კაცს.

გამეყინა.

— აბა, ხომ ვითხარით, — დაასკენა ბაგონმა გოგლა და კვლავ პაგარბეულმა დაბრუნება შემოგვთავაზა. პურმარდი საზოგადოთი გამოვვიდო. სმაში და მჭვერემეცეველებში იქარევი გოგლს არავის უღებდნენ. თვით გოგლასაც კი, წვეთი არ შეარბისეს, თუქვალა, თვითონაც ეს უნდოდა.

— მე აი, იმ პაგარა თითხში კარ დაბადებულ — ლაპარაკობდა... სასმელმომარჯვებელი პოეტი — მშობიარობის დროს აქ დიდ თბილისში მანამც სუფრა ყოფილა გამწლივი. ეცეპოდა, პურმარდილის ბაქილა იქიდან მაქვს გამოყოლილი.

თბილისში დაბრუნების დროე მოვიდა და ჩვენც დაგიბარით.

— ბიჭო, ყელი არ გამოჭრა და ჩვენთან არ დავყვას, ამდენი რომ დაველიე, — მარიაგბა გზადაგმა შემარხოშებული პოეტი.

გალაგანში — ჯამი აქაფებელი; შენი სახე რისთვის შემომეფეთა, ხატი იყავ — ვეფხვი დაქალებული. ეკითხულობდი და თვითონაც ვერ ვაჩვენებდი, როგორ ვბაძავდი დიდ პოეტს მისივე ლექსის კითხვაში.

ნინოწმინდა, ჩვენ,

როგორც ხაზარები,

ოპ, იმ დამეს როგორ

აგავბრიადა.

საქართველოს ლექსის მესანძრეში მობაბ, ცრემლმა, იმ პაგარა ბარმა, გოგლას თვალები გაუბრწყინდა, ხელი მხარზე დამკრა, თავისკენ მიმინდა და სიცილს იტოვებდა მთავი.

— რაჭველი და მაგყურა? ბიჭო, როგორ გავგაყურე? არაფერი ვიცი, არაფერი წამოხსნახსოვ. ღმერთმაინა „ნაგერის ხეც“ წაქითხული ექნება ამ... კარგს კაცს.

გამეყინა.

— აბა, ხომ ვითხარით, — დაასკენა ბაგონმა გოგლა და კვლავ პაგარბეულმა დაბრუნება შემოგვთავაზა. პურმარდი საზოგადოთი გამოვვიდო. სმაში და მჭვერემეცეველებში იქარევი გოგლს არავის უღებდნენ. თვით გოგლასაც კი, წვეთი არ შეარბისეს, თუქვალა, თვითონაც ეს უნდოდა.

— მე აი, იმ პაგარა თითხში კარ დაბადებულ — ლაპარაკობდა... სასმელმომარჯვებელი პოეტი — მშობიარობის დროს აქ დიდ თბილისში მანამც სუფრა ყოფილა გამწლივი. ეცეპოდა, პურმარდილის ბაქილა იქიდან მაქვს გამოყოლილი.

თბილისში დაბრუნების დროე მოვიდა და ჩვენც დაგიბარით.

— ბიჭო, ყელი არ გამოჭრა და ჩვენთან არ დავყვას, ამდენი რომ დაველიე, — მარიაგბა გზადაგმა შემარხოშებული პოეტი.

გალაგანში — ჯამი აქაფებელი; შენი სახე რისთვის შემომეფეთა, ხატი იყავ — ვეფხვი დაქალებული. ეკითხულობდი და თვითონაც ვერ ვაჩვენებდი, როგორ ვბაძავდი დიდ პოეტს მისივე ლექსის კითხვაში.

ნინოწმინდა, ჩვენ,

როგორც ხაზარები,

ოპ, იმ დამეს როგორ

აგავბრიადა.

საქართველოს ლექსის მესანძრეში მობაბ, ცრემლმა, იმ პაგარა ბარმა, გოგლას თვალები გაუბრწყინდა, ხელი მხარზე დამკრა, თავისკენ მიმინდა და სიცილს იტოვებდა მთავი.

— რაჭველი და მაგყურა? ბიჭო, როგორ გავგაყურე? არაფერი ვიცი, არაფერი წამოხსნახსოვ. ღმერთმაინა „ნაგერის ხეც“ წაქითხული ექნება ამ... კარგს კაცს.

გამეყინა.

— აბა, ხომ ვითხარით, — დაასკენა ბაგონმა გოგლა და კვლავ პაგარბეულმა დაბრუნება შემოგვთავაზა. პურმარდი საზოგადოთი გამოვვიდო. სმაში და მჭვერემეცეველებში იქარევი გოგლს არავის უღებდნენ. თვით გოგლასაც კი, წვეთი არ შეარბისეს, თუქვალა, თვითონაც ეს უნდოდა.

— მე აი, იმ პაგარა თითხში კარ დაბადებულ — ლაპარაკობდა... სასმელმომარჯვებელი პოეტი — მშობიარობის დროს აქ დიდ თბილისში მანამც სუფრა ყოფილა გამწლივი. ეცეპოდა, პურმარდილის ბაქილა იქიდან მაქვს გამოყოლილი.

თბილისში დაბრუნების დროე მოვიდა და ჩვენც დაგიბარით.

— ბიჭო, ყელი არ გამოჭრა და ჩვენთან არ დავყვას, ამდენი რომ დაველიე, — მარიაგბა გზადაგმა შემარხოშებული პოეტი.

გალაგანში — ჯამი აქაფებელი; შენი სახე რისთვის შემომეფეთა, ხატი იყავ — ვეფხვი დაქალებული. ეკითხულობდი და თვითონაც ვერ ვაჩვენებდი, როგორ ვბაძავდი დიდ პოეტს მისივე ლექსის კითხვაში.

ნინოწმინდა, ჩვენ,

როგორც ხაზარები,

ოპ, იმ დამეს როგორ

აგავბრიადა.

საქართველოს ლექსის მესანძრეში მობაბ, ცრემლმა, იმ პაგარა ბარმა, გოგლას თვალები გაუბრწყინდა, ხელი მხარზე დამკრა, თავისკენ მიმინდა და სიცილს იტოვებდა მთავი.

— რაჭველი და მაგყურა? ბიჭო, როგორ გავგაყურე? არაფერი ვიცი, არაფერი წამოხსნახსოვ. ღმერთმაინა „ნაგერის ხეც“ წაქითხული ექნება ამ... კარგს კაცს.

გამეყინა.

— აბა, ხომ ვითხარით, — დაასკენა ბაგონმა გოგლა და კვლავ პაგარბეულმა დაბრუნება შემოგვთავაზა. პურმარდი საზოგადოთი გამოვვიდო. სმაში და მჭვერემეცეველებში იქარევი გოგლს არავის უღებდნენ. თვით გოგლასაც კი, წვეთი არ შეარბისეს, თუქვალა, თვითონაც ეს უნდოდა.

— მე აი, იმ პაგარა თითხში კარ დაბადებულ — ლაპარაკობდა... სასმელმომარჯვებელი პოეტი — მშობიარობის დროს აქ დიდ თბილისში მანამც სუფრა ყოფილა გამწლივი. ეცეპოდა, პურმარდილის ბაქილა იქიდან მაქვს გამოყოლილი.

თბილისში დაბრუნების დროე მოვიდა და ჩვენც დაგიბარით.

— ბიჭო, ყელი არ გამოჭრა და ჩვენთან არ დავყვას, ამდენი რომ დაველიე, — მარიაგბა გზადაგმა შემარხოშებული პოეტი.

გალაგანში — ჯამი აქაფებელი; შენი სახე რისთვის შემომეფეთა, ხატი იყავ — ვეფხვი დაქალებული. ეკითხულობდი და თვითონაც ვერ ვაჩვენებდი, როგორ ვბაძავდი დიდ პოეტს მისივე ლექსის კითხვაში.

ნინოწმინდა, ჩვენ,

როგორც ხაზარები,

ოპ, იმ დამეს როგორ

აგავბრიადა.

საქართველოს ლექსის მესანძრეში მობაბ, ცრემლმა, იმ პაგარა ბარმა, გოგლას თვალები გაუბრწყინდა, ხელი მხარზე დამკრა, თავისკენ მიმინდა და სიცილს იტოვებდა მთავი.

— რაჭველი და მაგყურა? ბიჭო, როგორ გავგაყურე? არაფერი ვიცი, არაფერი წამოხსნახსოვ. ღმერთმაინა „ნაგერის ხეც“ წაქითხული ექნება ამ... კარგს კაცს.

გამეყინა.

— აბა, ხომ ვითხარით, — დაასკენა ბაგონმა გოგლა და კვლავ პაგარბეულმა დაბრუნება შემოგვთავაზა. პურმარდი საზოგადოთი გამოვვიდო. სმაში და მჭვერემეცეველებში იქარევი გოგლს არავის უღებდნენ. თვით გოგლასაც კი, წვეთი არ შეარბისეს, თუქვალა, თვითონაც ეს უნდოდა.

— მე აი, იმ პაგარა თითხში კარ დაბადებულ — ლაპარაკობდა... სასმელმომარჯვებელი პოეტი — მშობიარობის დროს აქ დიდ თბილისში მანამც სუფრა ყოფილა გამწლივი. ეცეპოდა, პურმარდილის ბაქილა იქიდან მაქვს გამოყოლილი.

თბილისში დაბრუნების დროე მოვიდა და ჩვენც დაგიბარით.

— ბიჭო, ყელი არ გამოჭრა და ჩვენთან არ დავყვას, ამდენი რომ დაველიე, — მარიაგბა გზადაგმა შემარხოშებული პოეტი.

გალაგანში — ჯამი აქაფებელი; შენი სახე რისთვის შემომეფეთა, ხატი იყავ — ვეფხვი დაქალებული. ეკითხულობდი და თვითონაც ვერ ვაჩვენებდი, როგორ ვბაძავდი დიდ პოეტს მისივე ლექსის კითხვაში.

ნინოწმინდა, ჩვენ,</

